

перевезення.

Правове регулювання авіаперевезень передбачає можливість страхування всіх існуючих видів вантажів. Договір страхування можна підписати в будь-який час, до початку перевезення вантажу. Для підписання договору страхування необхідна згода обох сторін, які братимуть участь у регіональних або міжнародних авіаперевезеннях вантажів [2].

Отже, враховуючи те, що в Повітряному кодексі України не закріплено визначення договору перевезення повітряним транспортом, а в ЦК України дається лише загальне визначення договору, його нормативно-правове регулювання потребує вдосконалення. Більш точніша та детальніша регламентація повинна забезпечуватися спеціальними нормативними актами у сфері повітряних перевезень, основним з яких є ПК України. Тому вбачаємо необхідним закріпити у ПК України визначення договору повітряного перевезення вантажу з метою забезпечення однозначності правового тлумачення та регулювання.

Література

1. Цивільний кодекс України: Закон України від 16 січ. 2003 р. № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення: 20.04.2023).

2. Безлюдько І.О. Договір перевезення вантажу повітряним транспортом за законодавством України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.03. Київ, 2005. 22 с.

3. Поняття та особливості договорів перевезення вантажів повітряним транспортом. URL: https://pidru4niki.com/1597012243916/logistika/ponyattya_osoblivosti_dogovoriv_perevezennya_vantazhiv_pasazhiriv_bagazhu_povitryanim (дата звернення 20.04.2023).

4. Шульженко Ф.П., Гайдулін О.О., Кундрік Р.С. Транспортне право: навч. посіб. Київ: КНЕУ, 2005. 244 с.

УДК 330.341.1:338.432 (043.2)

Павлович Л.В., здобувачка вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Жмур Н.В., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМАТИКА ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЗАСТОСУВАННЯ ІННОВАЦІЙ В АГРАРНІЙ СФЕРІ УКРАЇНИ

Сьогодні однією з найважливіших складових будь-якої держави світу є економіка. Усі країни намагаються розвиватись у цій сфері, і таким

чином підвищувати свій вплив у світі. Фундаментом економіки, життєво необхідною галуззю, а також запорукою добробуту держави та її громадян є розвиток господарства. Тому що саме аграрна сфера є об'єктивною передумовою стабільного та динамічного соціально-економічного розвитку країни. В Україні аграрна діяльність розвивається, оскільки є величезний земельний ресурс та кваліфіковані працівники, які вкладають у свою роботу не тільки усі сили та енергію, але й душу. На жаль, є дійсно багато проблем, які заважають розвитку господарства, та умовно повертають його на декілька років назад. Проте пошук та активізація інноваційних процесів, розвиток науково-технічної бази та своєчасна реакція нашої держави на нові виклики сьогодення значно покращать ситуацію з аграрною діяльністю.

Україна з кожним роком все більше намагається втілювати різноманітні модернізаційні проекти в господарську діяльність. Саме тому був прийнятий закон України «Про інноваційну діяльність» від 04.07.2002 р., що врегульовує дану сферу правовідносин. Відповідно до ч. 1 ст. 3 головною метою державної інноваційної політики є створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоздатної продукції. Основними принципами державної інноваційної політики є: орієнтація на інноваційний шлях розвитку економіки України; визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку; формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності; створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу та інші, вказані в Законі, принципи [1].

В умовах сьогодення унормованої законодавчої бази недостатньо для того, аби впровадження новітніх технологій відбувалось в повній мірі. Попри державну політику у сфері аграрної діяльності, увагу потрібно звертати на чинники, які є важливою складовою та мають прямий вплив на ведення господарства. До них належать: економічна та політична стабільність; наявність власних фінансових, матеріально-технічних ресурсів та можливість залучення зовнішніх інвестицій; наявність сучасної інформаційної системи, що може забезпечити збір, зберігання та надання корисної інформації про наявність наукових розробок та інноваційних проектів; високий фаховий рівень кадрового складу та можливість здійснювати перепідготовку, а також підвищення кваліфікації відповідно до сучасних вимог та деякі інші [2].

На думку багатьох дослідників, для інноваційного прогресу в Україні потрібно опиратись на іноземний досвід інших держав світу. Існують чіткі

аспекти та правила, дотримання яких значно покращить перспективи модернізації в нашій країні. Перш за все, потрібно визначити, що держава є головною у формуванні національної системи інновацій, оскільки саме вона забезпечує фінансування, податкове стимулювання, підтримку ресурсами, а також встановлює важливі стратегічні цілі. Питання фінансування є досить гострим та проблематичним, що негативно впливає на розвиток господарства. Тому для вирішення цієї проблеми потрібно впорядкувати цінову політику, а саме встановити стабільність цін на ринках. Це допоможе робітникам господарської сфери визначати оптимальний обсяг виробництва продукції. Також сюди відносяться фермерські господарства, які зазвичай знаходяться в критичних ситуаціях і не мають змоги продовжувати свою діяльність. Тому вони потребують допомоги держави, а саме сприяння агровиробництву. По-перше, надання підприємцям вигідних кредитів, тобто стартового капіталу, використовуючи який з'явиться можливість побудувати ефективно функціонуюче виробництво. По-друге, забезпечення гарантії збуту виготовленої продукції за вигідними цінами, а також надання гаранту фермерам, що їхня технічна база може бути замінена на сучаснішу [3].

Ще однією нагальною проблемою є перевага витрат над основним прибутком. Аби запобігти цьому, важливо раціонально використовувати, зберігати та відроджувати природні ресурси. В цьому також допоможе заміна старої техніки на оновлену, оскільки вона буде більш оптимальною та менш затратною. Вдосконалення внутрішньої та зовнішньої конкурентоспроможності, а також захист вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок – усі ці аспекти, безумовно, позитивно впливатимуть на подальший розвиток нашої держави в аграрній сфері. Окремою, та не менш важливою є освітня галузь, оскільки саме інтелектуальна праця є ключовим фактором до інноваційного прогресу. Усі працівники повинні бути кваліфікованими, а головне завжди мати можливість підвищити свої знання та вміння, особливо в сфері модернізації [4].

Україна все ж таки користується деякими нововведеннями, наприклад у сфері рослинництва. Зокрема відбувається перехід на вирощування агрокультур, запровадження нових систем обробітку ґрунтів (технології «нульового» обробітку, «точного» землеробства, системи паралельного водіння агротехніки та внесення добрив для захисту рослин, яке базується на GPS навігації), а також вдосконалення технологій зберігання виробленої продукції [3].

Посилаючись на все вищевказане, робимо висновок, що незважаючи на спроби впровадження інноваційних технологій, в Україні присутнє загострення соціально-економічних проблем, які сповільнюють процес модернізації, а також розвиток аграрної сфери в цілому. Тому наша

держава повинна коректувати свою аграрну політику, а також більше уваги приділяти практичному застосуванню інноваційного підходу у веденні господарства. Перспективи українського аграрного сектору залежать від його оперативної та ефективної адаптації до нових умов господарювання для зайняття гідного місця серед провідних виробників агропродовольчої продукції в світі.

Література

1. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04 лип. 2002 р. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 36. Ст. 266. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15#Text> (дата звернення: 08.04.2023).

2. Мельничук А.Б. Інновації як провідний фактор розвитку аграрної сфери в умовах глобалізації. Мукачівський державний університет. 2017. Вип. 8. С. 174-178.

3. Щуревич Л.М. Інноваційні перспективи в розвитку аграрного сектору в Україні. Національна академія державного управління при Президентові України. Інвестиції: практика та досвід. Київ, 2018. № 10. С. 101-105.

4. Корнієнко Г.С. Аграрні інновації як чинник становлення інноваційного агробізнесу. Право та інновації. 2020. № 3. С. 18-21. URL: <https://openarchive.nure.ua/server/api/core/bitstreams/42d8e4cb-e5f3-4c83-842e-817aab67ceee/content> (дата звернення: 08.04.2023).

УДК 347.4 (043.2)

Паламарчук В.О., здобувачка вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Жмур Н.В., к.ю.н., доцент

ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ В УКРАЇНІ

Керуючись ст.78 Земельного кодексу України, право власності на землю регламентується як суб'єктивне право, що виражене як сукупність правомочностей щодо володіння, користування та розпорядження земельними ділянками, в межах компетентності Земельного кодексу України [1].

Конституція України встановлює, що власником землі в нашій державі є народ. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, визначених Конституцією України. Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави [2].